

1. Bölüm

Ah Senin Yerinde Ben Olsam

Cem Bey, oğlunun sınav kâğıdını inceledikten sonra masanın üzerine bıraktı. Başındaki ağrıyı azaltmak için alnını ovuşturmaya başladı. Bu sayede yüzünü, oğlunun öğretmeninden saklayabiliyordu. Canı kalkıp yürümek istedi. Oda buna izin vermeyecek kadar küçüktü. Oturduğu yerden kalkmadan gözleriyle dolaştı. Sağındaki duvarda suluboya bir resim asılıydı. Acemi bir elden çıktığı belliydi, ama yine de güzeldi. Yatakta yatan bir kız çocuğu ve onun başında bir kadın vardı. Cem Bey onların anne kız olduğunu düşündü. Eğer öyleyse anne, kızına bir şey söylüyordu. Kafasının üzerinde kocaman bir konuşma balonu vardı. Buket Öğretmen onun nereye baktığını fark etmişti.

“Bir öğrencim yaptı,” dedi. “Annenin ne dediğini okuyabiliyor musunuz: ‘Artık Büyüdün Canım Daha Erken Kalkmalısın.’ Sözcüklerin baş harflerine bakın!”

Cem Bey, cümleyi içinden tekrar etti: **Artık Büyüdün Canım Daha Erken Kalkmalısın**. Baş harfleri buldu: A, B, C, D, E, K... Cem Bey bir şey anlamadı.

“Vitaminler! Vitaminler!” dedi Buket Hanım. “Baş harfleri vitaminleri gösteriyor. Hemen anlarsınız sanmıştım.” Sonra da espri yapacağını belli edecek biçimde güldü. “Bu sizin aileye etki etmiyor anlaşılan. Sınavda vitaminleri sormuştum. Bu cümleden sonra herkes bildi. Bertan hariç...”

Babası ve öğretmeni onun durumunu görüşürlerken Bertan, Öykü’yle konuşuyordu. Okulun bahçesinde bir ağacın altındaydılar. Öykü şu vitaminlerle ilgili resmin çizeriydi. Gelöğren İlköğretim Okulu’nun gözdelelerinden. Bir arı gelip Öykü’nün saçlarına kondu. Bertan heyecanla bağırdı:

“Arı! Öykü, arı! Saçında arı var!”

Öykü başını eğip sarı saçlarının ucundaki kahverengi arıyı görünce gülümsedi.

“Korkma, bal arıları ısırmaz.”

“Isırır tabi. Niye ısırmasın?”

“Çünkü bal arılarının iğneleri, ısırdıktan sonra iç organlarıyla birlikte vücutlarından ayrılır. Beni ısırsa o da intihar etmiş olur.”

Öykü etrafını gözlemlerken hep öğrendiklerini hatırlıyordu. Yerdeki taşa bakıyordu, onun cansız olduğunu düşünüyordu. Ağacı gördüğünde de ağacın canlı olduğunu... Kafasında bir cümle belirliyordu: *Büyümek canlıları cansızlardan ayıran özelliklerden biridir.* Çiçeğe böceğe bakıp canlıların dört grupta sınıflandırıldığını hatırlayan bir çocuktu o: *Bitkiler, hayvanlar, mantarlar ve mikroskopik canlılar...* Komik ama gerçekten de Öykü’nün beyni böyle çalışıyordu. Yaklaşmakta olan bilgi yarışması da onu ayrıca heyecanlandırıyordu. Fen ve teknoloji den okul takımına mutlaka girmeliydi.

Öykü, uçup giden bal arısının arkasından bakarken kendisini tutmasaydı hayvanların omurgalılar ve omurgasızlar olarak ikiye ayrıldığını söylerdi. Bertan ise kendi omurgasından bile habersizdi. Bahçe duvarına konmuş güvercine baktı. O da omurgalı bir hayvan olduğunun farkında değildi. Bu yüzden başı derde giriyor muydu? Oysa omurgalı bir çocuğun omurgalı babası, omurgalı öğretmeniyse konuyu görüşmek için bir araya geliyordu. Öğretmen onu babasına, mantarın bir bitki olmadığını bilmiyor diye şikâyet ediyordu. Bertan içinde büyüyen isyanın etkisiyle elindeki sopayı yere fırlattı.

Öykü, öğretmenle Bertan'ın babasını kastederek, “Ne konuşuyorlardır acaba?” diye sordu.

Bertan yüzünü buruşturdu.

“Benim geri zekâlılığımı tabi.”

“Hiç de bile değil.”

“Başka ne konuşabilirler ki?” dedi Bertan. “En çok enerji hangi vitaminedir bilmedin mi geri zekâlısın demektir.”

Öykü’nün bunu karşılıksız bırakması olanaksızdı. Hiç düşünmeden itiraz etti:

“Vitaminler enerji vermez Bertan. Yağlarla karbonhidratlar enerji verir. Vitaminler düzenleyicidir.”

Bertan önündeki sopaya bir tekme attı.

“Bunların hiçbirini bilmiyorum,” dedi. “Bunun da bir zararını görmüyorum. Yağ yiyince enerji üretemiyor muyum yani? Protein yiyince büyümüyor muyum?”

Öykü ona verecek bir yanıt bulamadı. Aslında, sene başından beri girdiğin her sınavda sonuncu oluyorsun, diyebilirdi. Onu üzmemek için sustu.

Cem Bey, Buket Hanım’ın yanından çıkınca Bertan’la görüşmeden okuldan ayrıldı. Bir şirkette araştırma geliştirme mühendisi olarak çalışıyordu. Dört yanı paravanlarla çevrilmiş bölmesine girdi. Mesainin bitmesine iki saat vardı, ama onun çalışacak hali yoktu. ‘Oğlunuza hiçbir şey öğretemiyoruz.’ Arkadaşı Haluk ona, “Merhaba,” derken aklından geçen buydu. Yanıt vermeden boş gözlerle baktı ona. Haluk, bir koltuk çekip yanına oturdu.

“Hayırdır? Uçmuş gibisin.”

Uçmuştu tabi. Çünkü aşağıda Gelöğren İlköğretim Okulu vardı. Ve oğlu, o okulun belki de en tembel öğrencisiydi.

“Vücudumuzun yüzde kaçını sudur biliyor musun?”

Haluk soruya bir anlam veremedi ama yine de yanıtladı:

“Yüzde yetmişi...”

Onaylayarak başını salladı Cem Bey.

“C vitamini nelerde bulunur biliyor musun?”

Haluk gülümsedi.

“Portakalda, mandalinada falan... Kivide de acayip C vitamini varmış.”

Cem Bey yine başını salladı. “Doğru, maydanozda, lahanada, patatesten bile varmış.”

Haluk şaşırdı.

“Nerden çıktı şimdi bunlar abi?”

Cem Bey içini çekti.

“Bugün Bertan’ın okuluna gittim. Bizimki derslerinde sıfırmış. Hiçbir şey öğrenmiyormuş.”

Sonra da Bertan’ın neleri bilmediğini anlatmaya başladı. Haluk hiç sözünü kesmeden dinledi onu. Sıra kendisine gelince de, “Dostum,” dedi, “ona bir anne lazım.”

Haluk ona hep evlenmesini önerirdi. Cem Bey şu an bunu konuşmak istemiyordu.

“Bağırsaklarda K vitamini üretildiğini de bilmiyormuş,” dedi.

Haluk kaşlarını çatı.

“Bağırsaklarda K vitamini mi üretiliyormuş?”

Cem Bey, sıkıntıyla başını salladı.

O gün, ders durumu ile ilgili konuşulan bir öğrenci daha vardı. Konu Remzi’ydi. Babası Kütük Rüstem, oğlunun özel öğretmeni Gülperi Hanım’ı dinliyordu.

“Olmuyor Rüstem Bey. Beni aşan bir sorunu var oğlunuzun.”

Kütük Rüstem’in evinde misafir odasındaaydılar. Remzi okuldaydı. Bu konuşmayı özellikle o yokken yapıyorlardı. Remzi duyarsa morali çok bozulabilirdi. Zaten içli bir çocuktı.

“Ne gibi bir sorun?” diye sordu Kütük Rüstem.

Gülperi Hanım söyleyeceği şeyden hoşlanmadığını belli ederek yüzünü buruşturdu.

“Bakın Rüstem Bey; şimdi size bir bilgi vereceğim.”

Kütük Rüstem, Gülperi Hanım’ın çok önemli bir şey söyleyeceğini düşünerek toparlandı.

“Buyurun Hocanım.”

“Diş sağlığı için özellikle çocukluk dönemimde A, C, D vitaminleri ve çeşitli mineraller bolca alınmalıdır. Süt ve süt ürünleri, taze meyveler bolca tüketilmelidir. Ayrıca diş ve diş etlerimizin sağlığı için elma, havuç gibi yiyecekleri dişlerimizle kopartarak yemeliyiz. Fındık, ceviz gibi yiyecekleri asla dişlerimizle kırmamalıyız.”

Gülperi Hanım, bunları bir uzaylıyla konuşur gibi tane tane söyledi. Kütük Rüstem konunun nereye bağlanacağını merak ederek baktı ona.

“Bu kadarcık bilgiyi oğlunuza öğretebilmek için tam bir hafta uğraştım. Sonuç?.. Bir hafta sonra bunlardan bir tekini bile hatırlamıyordu.”

“Yani sen oğluma bir şey öğretemiyorsun öyle mi?”

Gülperi Hanım hakarete uğramış gibi savunmaya geçti.

“Burada öğretemeyen yok Rüstem Bey. Öğrenemeyen var. Oğlunuz öğrenme güçlüğü çekiyor. Öğrenemiyor.”

Kütük Rüstem daraldığını hissetti. Ayağa kalktı. Ellerini ceplerine soktu. Odanın içinde birkaç adım attı.

“Siz benim oğlumun kalın kafalı olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Gülperi Hanım işaret parmağını bayrak gibi sallayarak, “Hayır hayır, öyle ifade etmek doğru değil!” dedi.

Kütük Rüstem, “Yani dişlere ne iyi gelir öğrenmediği için benim oğlum geri zekâlı oluyor öyle mi?” diye ekledi.

Gülperi Hanım bu kez iki elinin işaret parmağını da bayrak gibi salladı. Kütük Rüstem onu dinleyecek halde değildi. Burnundan soluyordu.

“Bakın, benim oğlum kalın kafalı değil! Onun tek sorunu iyi bir öğretmeninin olmaması. Ona neyi nasıl öğreteceğini bilen birine rastlamaması...”

Gülperi Hanım’ın yüzü kırmızıya döndü. Gözlerinin mavisini daha çok ortaya çıkardı. Ayağa kalktı.

“Tamam o zaman, oğlunuza istediğiniz gibi bir öğretmen bulun!”

“Merak etmeyin bulacağım zaten. Siz öyle dediniz diye oğlumun kalın kafalı olduğunu kabul edecek değilim herhalde.”

Gülperi Hanım, çantasını aldı. “Rica ederim, kabalaşmayın!” dedi. Kapıyı çarpıp çıkmadan önce de arkasını dönüp ekledi: “Sabırlı bir öğretmen bulmaya çalışın. Hem oğlunuza hem size katlanabilecek kadar sabırlı...”

Kütük Rüstem ona yanıt veremedi. Koltuğa oturup derin derin soluklanmaya başladı. İçinden kavgaya devam ediyordu. Tek bir çocuğa iki satır bilgi vermeyi başaramayanları kim öğretmen yapıyordu? Kendisi okuyamamıştı; çünkü ona

okuma fırsatı verilmemişti. Babası çok yoksuldu. İlkokulu bitirir bitirmez çalışmaya başlamıştı. Okumuş insanlara ise hep özenmişti. Arı kovarı gibi işleyen büyük bir lokantanın sahibiydi. Hayali, yaşlandığında tüm işlerini en iyi okullarda eğitim görmüş oğluna devretmekti.

Yardımcısı Şişman Şemsi, Remzi'yi okuldan getirdiğinde o hâlâ koltuğunda oturmuş Gülperi Hanım'la kavga ediyordu.

“Hasta mısın patron?” dedi Şemsi.

“Değilim, değilim! Çok iyiyim.”

Remzi hep yaptığı gibi gelip babasının yanaklarını öptü. Odasına giderken babası arkasından seslendi.

“Efendim baba,” dedi Remzi.

“Dişlere hangi vitaminler iyi geliyor?”

Remzi biraz düşündükten sonra, “Bilmiyorum baba,” dedi.

“Ben de bilmiyorum oğlum. Sen biliyor musun Şemsi?”

“Dişlere fırçalamak iyi gelir patron.”

“Vitamin, dedim Şemsi! Vitamin!..”

Rüstem, kendini koltuğundan kalkamayacak kadar yorğun hissediyordu. Remzi arkasını dönmüş giderken yeniden seslendi:

“Gülperi Hocan artık gelmeyecek oğlum. Onun yerine başka bir öğretmen bulacağız.”

Remzi buna şaşırmadı. Üzülmedi de. Hatta sevindi. Onunla ders yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Okulda ders yapmaktan da hoşlanmıyordu. Yalnız akşam annesiyle babasının konuşmalarını duydu. Gülperi Öğretmen'in ona kalın kafalı dediğini öğrendi.

